

SANTA EULÀLIA CAMINA

Gener 9. Camí de Ronda. Del Cap Roig de Calella a la badia de Tamariu.

Amb nombrosa presència de caminaires va tenir lloc la 4a entrega del camí de ronda que un ja llunyà gener de 2002 vàrem iniciar a Sant Feliu de Guíxols. L'autocar ens va acostar fins el Cap Roig de Calella de Palafrugell, lloc que va ser el final de la caminada anterior.

En primer lloc ens vàrem dirigir cap a la cala dita "El Golfet", als peus del Cap Roig, on s'inicia el camí de ronda. Un primer tram amb túnels i passadissos permet trobar la Costa Brava d'antuvi i veure boniques panoràmiques de Calella.

Després d'entrar a Calella per la zona del Port Pelegrí, vàrem arribar a les voltes del Port Bo, símbol de la població i a continuació la Platja del Canadell amb nombroses cases d'estiueig, per arribar a un altre tram del camí de ronda, molt més ample i còmode. S'hi va poder veure una torre de guaita del segle XVI i finalment les escales de Garbí ens portaren fins a Llafranc.

En el passeig marítim vàrem esmorzar. És possible que altres llocs fossin més solitaris i més bonics, però els serveis (w.c., papereres) potser ho varen compensar. I sempre cara al mar...

Unes escales ens van portar fins a la carretera d'accés al far de Sant Sebastià. Abans del far hi ha un mirador autèntic balcó de la Costa

Brava central. En el cim (180 m) hi ha el far, una antiga hostatgeria i les restes d'un poblat ibèric.

En el descens el Salt de Romaboia amb penyasegats de 160 m d'alçada. Després d'un tram de bosc i camps nova baixada cap al mar. S'arriba a la Cala Pedrosa: una cala amb molt d'encant formada per pedres i que ens remunta a la Costa Brava d'abans de l'especulació salvatge.

Després d'una forta pujada entre pins i roques, seguint el perfil de la costa arribàvem a Tamariu, un "paradís remot" segons Josep Pla fins als anys trenta. Actualment és un dels racons de la costa que conserva el seu encant. Vàrem pujar a l'autocar i fins al proper any...

Febrer 13. la Cort Fosca a la Serra de l'Obac.

Amb també nombrosa assistència i guiats per la part "veterana" del S.E.C. dirigits per en Josep Dantí, l'autocar ens va portar fins al Km. 11 de la carretera de Terrassa a Talamanca, ja dins del Parc Natural de Sant Llorenç de Munt i l'Obac.

Vàrem pujar per una pista enquitranada, que resta d'un projecte d'urbanització que, per sort, no es va arribar a consumir i finalment ja per una pista de terra vam arribar al Coll de Tres Creus (874 m). Aquí es troba el GR-5 que posteriorment retrobarem.

El dia era fred però amb relativament bona visibilitat. Això va permetre una vista impactant del massís de Montserrat al fons i en primer terme l'agulla del Paller de Tot l'Any.

Aquesta visió ens va acompanyar bona part del camí.

Un petit corriol ens va portar creuant bosquets, vorejant agulles de roques i passant a la vora de boniques baumes a un lloc ideal per esmorzar: una massa rocosa quasi plana orientada al sud i arcerada del fred vent. Ens havien comentat que probablement tindriem la visita d'una guineu, però això no va passar fins més tard.

Ara les vistes són sobre el Bages i el Berguedà amb la nevada carena del Pirineu al fons. Finalment entrem en una canal d'extraordinària vegetació: ombrívola, humida, feréstega. Poc després trobem l'Hospital de Sang: una esquerra gegantina de forma triangular dona cabuda a un petit habitatge, amb sortida per ambdós costats, que resten mig tancats per parets d'obra seca. Fou efectivament un hospital de sang en la guerra del carlins. Les alzines i les heures amaguen l'indret i li donen un aire peculiar. A pocs metres hi ha la cova de la Cort Fosca amb més de 100 metres de fondària i amb una entrada relativament ampla.

Va ser en aquesta zona que va aparèixer la guineu. L'animaló es va portar molt bé tot i ser sotmès sense pietat als flaixos de les càmeres fotogràfiques.

Després de tornar a la carena vàrem arribar al Coll de Boix (878 m). Més endavant trobarem l'Alzina del vent, un molt bell exemplar. Després de passar per la casa de la Coma d'en Vila que la Diputació ha restaurat parcialment i la Carena de la Castanyera vàrem arribar al Coll d'Estenalles, on ens esperava l'autocar.

